

VINKO BELIČIČ

V MESEČINI

Na tvoje prsi sem glavó položil in z rokami
vablivi stas ob svojega privil.

Ko gledam v polzaprte ti oči, ves poželjiv
drhtim, svežost telesa gorkega me mami.

V nemoč izginjava in mesec vstaja za gorami,
nad nama se belijo veje mladih sliv
in veter trosi cvetje. Vase sopem hlad vonjiv,
borim s teboj se in s pekočimi željami.

Ne, ne, zastonj si pravim, da je le telo
dekliško tvoje, ki me strašno pali
in hoče, da utonem v tebi z neusmiljeno boljó.

Ti si mi kot svetilnik ob obali,
jaz — brodolomec — skušam se oteti pred temó:
mordà ob tebi bodo me razbili vali.

VINKO BELIČIČ

NOČNA PESEM

Veter piha od cvetočih senožeti,
vrtno drevje v sunkih pošumeva.
Mesečina skozi okna sveti,
vse oblite so te stare, bele stene.

Jaz ne morem sred pomladnih vonjev spati.
Vroče, pôtné roke grabijo odejo,
iščejo krog sebe hrepeneče.
Zdi se, da nekdo ječi za vrati.

Ljubljena, v spomin se še ponoči
mi povračaš, kar sva se razstala.
Nočeš v srcu mi zamreti, plamen,
temveč me staliti v mladi moči.

Včasi mislil sem, da boš uteha,
ko bom najbolj sam. Bilà bi mi v pogubo,
vem. Zdaj rad bi le še smeha,
v njem skopni naj ta poslednja žalost.

Mesečina skozi okna sveti
na to svežo, belo, prazno postelj.
Moj obraz hladi polnočni veter,
ki prihaja od vonjivih senožeti.

JOŽA LOVRENČIČ

MEMINISSE JUVAT

Biló je, laik, kar »Novice« vzemi,
ko so pri nas ljudje nosili zvonce
in milosti »očetove« jih sonce
ožarjalo je in veličalo pred vsemi.

In še tako biló je, le verjemi,
da so ozvončeni poznali lonce
in vpili na vse kraje in vse konce,
kako žrtvujejo se v domorodni vnemi.

Historia magistra — pa bi čudil
se človek, da je duh starih tradicij
tako zelo zelo se v nas poljudil?

Kdor si zamudil, še je čas ambicij
za zvonci z lonci, sicer boš ob glavo —
brez glave biti pa, saj veš, ni zdravo!

NB: Če si, čitatelj, kar se tiče glave, drugačne misli, jo v zadnjih verzih
brez škode lahko zamenjaš s — slavo!